

Persbericht: uitspraak in de Arco-zaak

De Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel beslist dat de Arco-coöperanten falen in het bewijs van hun vorderingen. De Arco-coöperanten leggen een gezamenlijk dossier met bewijsstukken neer zonder aan te duiden welke coöperant door welk stuk zou zijn misleid. Alsof *alle* eisers door *alle* stukken van *alle* Arco-vennootschappen, *én* Belfius, *én* de Belgische Staat, *én* mevrouw Francine Swiggers (één van de bestuurders van de Arco-vennootschappen) bedrogen zouden zijn. De coöperanten voldoen derhalve niet aan de zogenaamde ‘stelplicht’ volgens dewelke iedere coöperant individueel het bewijs moet leveren van het beweerde bedrog. De coöperanten steunen zich vooral op eigen verklaringen of verklaringen van Arco-aandeelhouders die zelf geen partij zijn in het geding. Ook de door de coöperanten ingevulde vragenlijsten, met daarin suggestieve vragen, kunnen niet worden aanvaard als bewijs.

De Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel heeft, na de pleidooien in juni, op 3 november 2021 een vonnis geveld in de Arco-zaak waar meer dan 2.100 partijen de nietigheid van hun inschrijving op aandelen van Arcopar, Arcofin en/of Arcoplus vorderden en hun geld terugvroegen.

Een eerste punt waar de rechtbank zich moest over buigen was de aangevoerde nietigheid van de dagvaarding. Sommige partijen voerden aan dat de inleidende dagvaarding nietig was omdat ze een niet-vertaald stukje Franse tekst bevatte. De rechtbank oordeelde dat de inhoud van dat stukje tekst voldoende tot uiting kwam in de aangrenzende paragrafen en dat daardoor de Taalwet niet geschonden werd.

Een tweede aangevoerd punt was dat één bepaald stuk in het dossier vals zou zijn. De rechtbank oordeelde dat het ondertussen voldoende duidelijk was geworden dat het hier om een materiële vergissing ging en wees de valsheidsvordering af.

Daarna moest de rechtbank de vraag beantwoorden of ze zich al dan niet over de zaak mag uitspreken. In de huishoudelijke reglementen van zowel Arcopar als Arcoplus staat namelijk een arbitragebeding, wat zou inhouden dat de zaak via arbitrage te beslechten is. De rechtbank oordeelde dat dit niet het geval is, omdat het arbitragebeding alleen van toepassing is op ‘geschillen die zich tussen de vennoten zouden kunnen voordoen ten opzichte van de vennootschap’. Het gaat hier duidelijk niet over een geschil tussen vennoten.

Een volgend punt dat moest behandeld worden was de vraag of de gedinghervatting van één coöperant door de vzw Arcoclaim ontvankelijk was. De rechtbank wees erop dat men in essentie de nietigheid vorderde van de contractuele relatie tussen de coöperant en de Arco-vennootschappen. Het feit dat de coöperant zijn schuldvordering aan de vzw Arcoclaim heeft overgedragen doet niet ter zake. Gelet op het feit dat er geen overdracht van het aandeel zelf heeft plaatsgevonden, heeft

Arcoclaim niet de hoedanigheid en het belang om de nietigheid van de bestaande contractuele relatie te vorderen. Alleen aandeelhouders kunnen de nietigheid van het contract vragen.

Een verdere technische vraag was of deze zaak moest samengevoegd worden met de zaak die aangespannen is voor de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel. Gelet op het feit dat noch de partijen, noch het gevraagde identiek zijn aan de zaak bij de ondernemingsrechtbank, wordt deze eis ook integraal afgewezen.

Na al deze voorafgaande punten kon de rechtbank zich buigen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de eis van de coöperanten. Deze stelden bedrogen, minstens misleid te zijn door de Arco-vennootschappen, de voorgangers van Belfius, mevrouw Swiggers en de Belgische Staat. Voor de eersten op het ogenblik dat de coöperanten inschreven op de aandelen, en daarna mede door de Belgische Staat toen die samen met Belfius en de Arco-vennootschappen aan de coöperanten voorhield dat er 'geen problemen waren' en men als coöperant niet moest uittreden.

Een partij die een ander in rechte meent te kunnen aanspreken, moet de feiten bewijzen die aan zijn vordering ten grondslag liggen. Het is belangrijk hierbij op te merken dat deze zaak gaat over meer dan 2.100 eisende partijen die individuele vorderingen hebben ingediend. Het is met andere woorden geen 'collectieve vordering (class action)'. Daaruit volgt dat elke eiser afzonderlijk het bewijs moet leveren van het bestaan van de elementen van de vordering die tegen de verschillende partijen wordt ingesteld. Maar coöperanten richten zich bijvoorbeeld tegen zowel Arcopar, Arcoplus en Arcofin, terwijl ze slechts een aandeel van en een contractuele relatie hadden met één van die bedrijven. En bovendien leggen de eisers alleen een gezamenlijk dossier met stukken neer. Alsof *alle* eisers door *alle* stukken van *alle* Arco-vennootschappen, *én* Belfius, *én* de Belgische Staat, *én* mevrouw Francine Swiggers (één van de bestuurders van de Arco-vennootschappen) bedrogen zouden zijn. Dit is manifest niet het geval vermits het om individuele vorderingen gaat, en daarom oordeelt de rechtbank dat er niet is voldaan aan de stelplicht en dat de vordering daarom zelfs niet ontvankelijk is.

Daardoor wordt de tegenvordering tot vrijwaring die de Arco-vennootschappen tegen DRS Belgium instelden, ook vanzelf ongegrond.

Eisers beschuldigden mevrouw Swiggers ook van jaarrekeningenfraude en voeren aan dat ze een strafrechtelijk misdrijf pleegde. Hierop stelde mevrouw Swiggers een tegenvordering wegens tergend en roekeloos geding in. Eisers viseren met hun vordering immers alleen mevrouw Swiggers en niet de hele raad van bestuur. De rechtbank wees de vordering van eisers tegen mevrouw Swiggers af en kende haar tegenvordering toe en veroordeelde eisers tot betaling van een schadevergoeding van 1 euro aan mevrouw Swiggers.

De rechtbank stelt een geanonimiseerd uittreksel van het vonnis ter beschikking aan de pers en publiceert dit ook op haar website.